

DE DOMINO- STEEN

CJ VAN DOORNIK-LENGKEEK

DE DOMINO- STEEN

C. J. VAN DOORNIK - LENGKEEK

Geïllustreerd door M. Bosch van Drakestein

Tweede druk

UITGAVE: W. D. MEINEMA N.V. - DELFT

1

„Nietes . . .”

„Welles . . .!”

„Nietes, mamma heeft het zelf gezegd, ze is moe . . .”

„Wel waar, pappa heeft gezegd; mamma is ziek . . .!”

„Niet waar!”

„Wél, ik ga het aan mamma vragen straks!”

„En ik ga het nu aan mamma vragen!”

„Je mag niet naar binnen, mamma moet slapen.”

„Nietes, ik ga toch lekker . . .”

Met boze stappen loopt Hansje naar de keukendeur. Zijn blauw trainingspak zit helemaal vol met zand, maar dat merkt hij niet. Hij is boos, erg boos. Mamma mag niet ziek zijn. Ziek zijn is akelig, dat weet hij best. Hansje is zelf pas ziek geweest. Misselijk en zo'n buikpijn, nee dat was niet leuk. Mamma mag niet ziek zijn. Hij kijkt boos, een dikke rimpel boven z'n neus, het lijkt wel of zelfs z'n rode haartjes boos in de wind wapperen. Hij gaat het vragen, dadelijk!

In de zandbak zit nog een jongetje met rode haartjes, dat is Fransje. Hij heeft ook een blauw trainingspak aan en het is ook vol met zand. Hij lijkt precies op Hansje, maar hij kijkt niet boos, hij lacht. Fransje lacht bijna altijd, het is een vrolijk jongetje. Hansje en Fransje zijn tweelingen. Ineke en Tineke zijn ook tweelingen, die zijn al zeven jaar, maar zij zijn pas vier jaar, zij gaan nog niet naar school.

„'t Is toch waar, pappa heeft het zelf gezegd,” roept hij naar zijn broertje.

Hansje staat al in de keuken maar hij komt weer naar buiten toe.

„Nietes . . .!” schreeuwt hij en dan gooit hij de keukendeur hard dicht.

„Mamma . . . , Mamma . . . , waar bent u nou?”

Moeder ligt in de kamer, op de bank. Hij wist het wel, maar hij was het even vergeten.

„Mamma, u bent niet ziek hè, alleen moe, hè mamma. Fransje zegt dat u ziek bent. Niet waar, hè mamma?”

„Jongen toch,” zegt moeder. „Kom je nu met al dat zand aan je pak naar binnen?”

O, dat wil Hansje er wel even af doen. Hij begint dadelijk z'n broek af te kloppen.

„Nee, Hansje, niet hier in de kamer. Kijk eens, nu ligt er overal zand.”

Moeder zucht ervan. „Je moest buiten blijven, Hansje. Ik heb toch gezegd dat jullie niet steeds naar binnen moesten komen.” Hansje kijkt naar de grond. Ja, allemaal zand, maar hij moest alleen maar wat vragen.

„Ja mamma, Hansje gaat wel buiten blijven, mamma is niet ziek hè?”

Moeder kijkt hem aan. Wat zit hij nu ernstig naar haar te kijken.

„Mamma is maar een klein beetje ziek; als ze een poosje stil op de bank ligt gaat het wel over.”

O, dan heeft Fransje toch een klein beetje gelijk. Heeft moeder dan ook te veel groene appels gegeten, net als hij toen?

„Heeft mamma buikpijn?” vraagt hij.

„Nee Hansje, maar ga jij nu naar buiten.”

Moeders stem begint een beetje boos te klinken. Langzaam loopt hij naar de deur toe, daar vraagt hij nog: „Heeft mamma van de appels gesnoept?”

Daar moet moeder toch even om lachen. „Nee jochie, neem jij maar een appel mee. Voor Fransje ook een en ga dan vlug in de tuin spelen.”

Een heerlijke appel, die lusten ze wel. Hij zoekt de lekkerste uit

en gaat nu vlug de deur uit. Vergeten is hij, dat mamma een beetje ziek is. Fransje denkt er ook niet meer aan als hij de appel ziet. Op de rand van de zandbak gaan ze de appel opeten. Twee jongetjes met blauwe trainingspakken en rode haartjes.

„Ik kan een reuze hap maken,” zegt Hansje. Hij doet z'n mond wagenwijd open en wil de hele appel er wel induwen.

„Ik ook,” zegt Fransje en hij doet z'n mond al even wijd open. O wee, de appel valt in het zand, Fransjes mond klappt van schrik weer dicht.

„Helemaal vies,” zegt Hansje.

„Niks erg,” zegt Fransje. Hij veegt de appel aan z'n trainingspak af. Het helpt niet veel, want z'n pak zit ook vol zand, maar hij geeft er niet om. Hap, hij bijt weer een groot stuk van de appel. Het zand knerst tussen z'n tanden, maar hij vindt het niet erg; het is een lekkere appel.

„Als je zand eet word je ziek, buikpijn . . .,” zegt Hansje.

„Nietes . . .”

„Welles . . .”

„Mamma is een klein beetje ziek,” zegt Hansje, die er opeens weer aan denkt.

„Ja,” zegt Fransje, „mamma is ziek.”

„Klein beetje. Ik ga mamma helpen. Ik ga . . . vegen!”

Hij rent dadelijk weg naar de schuur om de bezem te pakken, voor Fransje de bezem ook wil hebben.

Hansje heeft hem het eerst. „Straks jij,” zegt hij tegen z'n broertje. Hij gaat de grote stoep achter de keuken vegen, Fransje wil ook, maar die is nog niet aan de beurt, nog lang niet, denkt hij.

„Ik ga mamma de stoffer vragen,” zegt Fransje, „dat gaat veel fijner.”

„Je mag niet naar binnen van mamma.”

„Ik mag best wat vragen aan mamma.”

Weer gaat er een jongetje, helemaal onder het zand, naar binnen toe.

„Mamma, mamma, mag ik de stoffer hebben om voor u te vegen.”
„Och Fransje,” zegt moeder, „ik wou dat je jezelf afgeveegd had voor je binnenkwam. Moet je nu m'n kamer eens zien, overal zand.”

„Ik zal het wegvegen, mamma. Mag ik de stoffer hebben. Ik kan heel goed vegen.”

„Ik zal je de stoffer geven.”

Fransje krijgt de stoffer en moeder pakt het emmertje voor de melkboer. Ze zet het op de stoep, een deksel erop. Ziezo, nu kan de melkboer zichzelf helpen en kan zij even naar boven gaan.

„Niet aan het emmertje komen, jongens. Mamma gaat boven wat rusten en de deur gaat nu dicht.”

„Ja mamma,” zeggen Hansje en Fransje netjes, maar ze horen eigenlijk niet goed wat moeder zegt. Ze hebben het zo druk met vegen.

De keukendeur gaat dicht en moeder gaat naar boven. Ze hoopt, dat de jongens een poosje lief blijven spelen.

2

„Jij mag niet op de stoep. Ik ging hier het eerste vegen,” zegt Hansje.

„Ik wil niet op de stoep. Ik ga de schuur schoonmaken,” zegt Fransje.

Schuur schoonmaken? Dat lijkt Hansje eigenlijk ook veel leuker, maar dat wil hij nu niet zeggen.

„Heb je niks aan,” roept hij Fransje maar gauw na.

Fransje trekt zich er niets van aan. Hij vindt het wél leuk. Eerst gaat hij alles buiten zetten. De fietsen van Ineke en Tineke. Zwaar werk is dat, hij kan ze haast niet houden, maar het lukt toch. Dan

komt de kruiwagen van Hansje eruit en de step van Fransje. De grote bal schopt hij eruit. Plof, die rolt midden tussen de bloemen, maar daar merkt hij niets van. Hij heeft het veel te druk met moeders fiets, die moet er ook uit, maar hij kan hem haast niet houden.

Beng, die rolt over de grond. Fransje rolt ook ondersteboven. Hij huilt niet, maar hij is wel geschrokken. Is mamma's fiets stuk? Hij ziet gelukkig niets. Dan trekt hij de fiets maar aan het wiel de schuur uit. Ziezo, nu kan hij tenminste vegen.

Het schuurtje is niet zo groot en moeder heeft het pas geveegd. Eigenlijk is Fransje zo klaar, maar dat wil hij niet. Daar heeft hij toch alle spullen niet voor naar buiten gesleept?

Hij kijkt eens om zich heen, wat kan hij nog meer schoonvegen? Opeens ziet hij wat. Achterin de schuur is een kolenhok en het gat waar vader altijd kolen uitscheept, is ook erg vuil.

Dadelijk begint hij het schoon te vegen. Het helpt niet veel. Erg schoon wordt het niet. Het stuift wel erg. Eigenlijk wordt Fransje nu zelf vuil, maar daar merkt hij niets van.

Er liggen ook een paar kolen naast. Hij pakt ze op en gooit ze met een zwaai weer in het kolenhok. Ziezo, dat is opgeruimd. Alleen z'n handen zijn pikzwart; die veegt hij aan z'n trainingspak af. Ze worden er niet erg schoon van, maar het pak wordt wel vuil.

Hansje komt de schuur binnen. „Ik wil ook de schuur schoonmaken,” zegt hij.

„Alles is helemaal schoon. Jij mag het weer binnen zetten, de fietsen en alles,” zegt Fransje tegen hem.

Maar daar heeft z'n broertje geen zin in. „Oh,” zegt hij, „je mag niet aan de kolen komen. Je bent helemaal zwart.”

Fransje voelt eens met z'n handen aan z'n gezicht.

„Nietes,” zegt hij, „ik heb niet met de kolen gespeeld. Ik heb dat gat schoongemaakt.”

Hij veegt z'n handen nog eens goed aan z'n broek af, maar Hansje wijst op z'n gezicht. „Daar is het nog zwart.”

„Nietes.”

„Welles, kijk maar.” Hansje wrijft over het gezicht van z'n broertje met z'n vinger.

„Zie je wel, helemaal vuil.”

Hij ziet het. Dat mag niet. Als moeder dat ziet zal ze boos zijn.

„Ik ga het afwassen,” vertelt hij aan Hansje.

Ja, knikt die, maar dan zegt hij: „Dat kan niet. Mamma heeft de deur dichtgedaan.”

Dat is zo, maar ze hebben buiten ook een kraan. Daar doet vader altijd de tuinslang aan om de tuin te sproeien.

„Ik ga me bij de tuinkraan schoonmaken.”

Hij loopt dadelijk de schuur uit. Bons . . . daar valt hij over moeders fiets die voor de deur ligt. Hij wordt nog een beetje vuiler, maar huilen doet hij niet.

„Zo dominosteentje, wat ben jij aan het uitspoken,” zegt opeens een stem.

Het is de melkboer die achteromkomt om de melk te brengen.

Fransje krabbelt overeind. „Daar is de emmer en het deksel moet er op van mamma.”

„Goed de boodschap onthouden, jongeman, maar . . .” Als de melkboer hem aankijkt schiet hij in de lach, „o, o, je lijkt zwarte Piet wel, dominosteentje.”

Weet je waarom de melkboer „dominosteentje” tegen hem zegt? Het huis waarin ze wonen heet „de Dominosteentje”. Er staat ook een heel grote dominosteentje bij. Aan de ene kant van de steen staan twee stippen. In het midden is een streep en aan de andere kant staan ook twee stippen. Dat heeft de vader van de tweelingen gedaan. Hij wil laten zien dat hij twee jongens en twee meisjes heeft. De meeste mensen vinden het een leuke naam voor het huis en de kinderen die erin wonen, noemen ze dikwijls „dominosteentjes.”

„Ik ben niet zwarte Piet. Ik ben Fransje en hij is Hansje.” Hij wijst naar z'n broertje, die ook uit de schuur is gekomen.

„Vandaag kan ik goed onthouden wie Hansje is en wie Fransje is,” lacht de melkboer weer. „Hansje is wit, en Fransje is zwart. Je moeder moet je maar niet schoonmaken, zo kan ik het veel beter zien.”

„Mamma is een klein beetje ziek,” vertelt Hansje aan de melkboer. „Zo, zo, dan zal ze helemaal geen zin hebben om je schoon te maken, zwarte Piet.”

„Ik doe zelf schoonmaken,” zegt Fransje.

„O, o, ik zal morgen eens kijken of dat geholpen heeft. Dag domi-nosteentjes, ik ga verder.”

Lachend loopt de melkboer de tuin uit.

„Jij bent zwarte Piet,” zegt Hansje.

„Nietes, ik ga wassen,” en hij loopt weg naar de buitenkraan.

Zijn broertje loopt hem achterna.

„De kraan is toch op slot,” roept hij.

Meestal zorgt vader er wel voor, dat er geen water uit kan komen overdag, want ze mogen niet met water knoeien. Maar gisteravond was het al heel laat en hij heeft hem niet afgezet.

„Het kan niet, wassen, de slang is eraan,” zegt Hansje dadelijk.

Maar Fransje gaat proberen of hij aan de kraan kan draaien en dat lukt.

Hij ziet alleen nog geen water uit de slang komen, hij moet zeker nog verder draaien. Hij draait en draait zover hij kan en opeens spuit het water uit de slang, precies tegen Hansje, die naar hem staat te kijken.

Hansje springt opzij, maar het is te laat, hij druipt al van het water en begint te huilen.

Fransje heeft helemaal geen medelijden met z'n broertje.

„Ha ha,” zegt hij, „wie huilt er nu om een beetje water.”

Maar hij draait de kraan toch maar een eindje dicht, hij wil zelf ook niet kletsnat worden als hij zich wast.

Eerst gaat hij z'n handen wassen, ze worden er werkelijk een beetje schoner van. Een handdoek heeft hij niet, dus veegt hij ze

maar weer aan z'n broek af.

Hansje is maar opgehouden met huilen; het helpt niet en niemand luistert naar hem.

„Je gezicht is nog zwarte Piet,” zegt hij.

Maar Fransje vindt, dat hij nu lang genoeg gewassen heeft. De rest doet mamma vanavond wel, denkt hij.

Hij pakt de tuinslang beet en trekt hem de tuin in. „Ik ga de bloemen spuiten.”

Dat wil z'n broertje ook graag doen. „Ikke ook, om de beurt moet het van mamma.”

Ja, dat zegt moeder altijd als ze ergens ruzie om maken, maar om de beurt met de tuinslang spelen, heeft ze nog nooit gezegd.

Daar denken de twee jongetjes niet aan. Welnee, het is veel te leuk wat ze verzonnen hebben.

Ze gaan de bloemen spuiten, maar de kraan gaat veel te langzaam, vindt Hansje.

„Zet de kraan eens heel hard,” vraagt hij aan z'n broertje.

„Dan moet jij hem even vasthouden, eventjes maar hoor. Als ik terugkom moet ik weer.”

Nu heeft Hansje de slang vast. Vergeten is hij z'n natte kleren, bij dat leuke spel.

En als Fransje de kraan nog verder opengedraaid heeft, wordt het nog leuker. Ze worden allebei wel steeds natter en vuiler, maar daar merken ze zelf niets van. De tuinslang wordt de hele tuin doorgetrokken, soms gaat het zomaar over de bloemen heen. Ze knakken af en gaan kapot, maar dat zien ze zelf ook niet.

„Wij helpen mamma, hè?” zegt Hansje tegen Fransje.

„Ja, want onze mamma is ziek,” antwoordt Fransje.

„Een klein beetje ziek,” zegt Hansje.

Fransje zegt niets meer. Hij heeft iets heel anders verzonnen.

„Mamma's plantjes binnen moeten ook water hebben,” zegt hij.

Hansje vindt het ook, maar de deur is op slot. Ze kunnen er niet inkomen. Misschien is de andere deur open, de tuindeur van de

kamer. Ze gaan er dadelijk opuit om aan de deur te voelen. Hansje sleept de slang achter zich aan, de hoek van het huis om, langs de keukendeur. Fransje loopt achter hem aan.

De slang komt tegen het melkemmertje aan. Het valt om, maar Hansje, die vooraan loopt, merkt het niet.

Fransje ziet het wel. Vlug bukt hij zich en zet het weer overeind, maar de helft van de melk is er al uitgelopen.

„O . . . kijk nou eens. Kijk eens wat je doet . . .”

Hansje ziet het. Hij wil bijna gaan huilen, want nu zal moeder wel boos zijn. Maar Fransje weet wel raad. „We moeten er een beetje water bij doen, dan is het wel weer genoeg.”

Ja dat kan. Ze maken de emmer boordevol. Nu is er nog veel meer melk dan daarnet. Maar het is wel watermelk. Het smaakt nergens meer naar, dát weten de broertjes niet.

Ze doen het deksel weer stevig op het emmertje en zetten het vlak voor de keukendeur.

Ziezo, nu kan de tuinslang de emmer niet meer omgooien.

Dan gaan ze aan de tuindeur voelen. Nee hoor, die is ook dicht, ze kunnen de bloemen binnen geen water geven.

„Jammer hè, nu kunnen we moeder niet meer helpen,” zegt Hansje.

Maar Fransje loopt nog verder het huis langs. Misschien staat er ergens een raam open, waar hij door kan klimmen.

Eén klein raampje is open, van de w.c. Zou hij daar door kunnen komen?

„Daar ga ik in,” zegt hij tegen Hansje.

„Dat kan je niet, veel te klein.”

Maar als je tegen Fransje zegt, dat hij iets niet kan, gaat hij het juist proberen.

3

Bons!

„Zo gaat het niet, zie je wel.”

Fransje zit op de grond over z'n knie te wrijven. Hij heeft geprobeerd of hij langs de klimop naar boven kon klimmen, tot bij het raampje, maar hij is naar beneden gegleden.

Hansje staat naar hem te kijken en zegt nog eens: „Gaat lekker toch niet.”

„Welles, ik ga de trap halen en dan kan ik erin, o . . .”

Maar de trap is veel te zwaar voor een jongetje van vier jaar en hij wil er toch in.

Hij kijkt rond. Wacht, daar staat de kar. Als hij die ondersteboven zet, kan hij er misschien bovenop staan, dan zal hij er wel bij kunnen.

Vlug trekt Fransje de kar naar het raampje. Hij gooit hem ondersteboven en klimt erop. Ja, nu kan hij er al veel beter bij. Nog even een sprongetje en daar hangt hij al op het vensterbankje. Nu er nog verder door.

Dat gaat niet zo gemakkelijk. Het raampje is klein en Fransje is een stevig jongetje. Z'n hoofd gaat er wel door, maar als hij verder wil, zit hij vast.

„Duw eens,” roept hij naar Hansje.

Die klimt ook op de wagen en gaat tegen zijn broek staan duwen, maar het helpt niet veel.

Fransje wordt een beetje bang. Stel je voor, dat hij opeens naar binnen schiet.

Hij wil terug, maar z'n trainingspak blijft vastzitten aan de pin van het raam.

„Trek eens, ik wil eruit,“ schreeuwt hij tegen Hansje.

Zijn broertje begint aan z'n benen te trekken, Het helpt allemaal niets. Fransje kan niet vooruit en niet achteruit. Hij krijgt het nu toch wel benauwd en z'n buik begint ook pijn te doen op die harde vensterbank.

„Harder trekken . . . ! Toe nou . . . !“ huilt hij bijna.

Hansje trekt en trekt. Het trainingspak kraakt, maar z'n broertje komt niet los.

„Mamma . . . ! Mamma . . .“ huilen ze nu allebei.

„Wat is hier aan de hand,“ klinkt achter hen opeens oma's stem.

Hansje draait zich om. „Oma . . . , oma . . . ,“ snik . . . snik,

„Fransje zit vast . . . Hij is . . .“ snik . . . snik . . . „vastgeroest“ . . . snik . . . snik . . .

Oma kijkt naar de jongens. Ze moet op haar lippen bijten om niet te lachen. Het is ook zo'n raar gezicht.

Moeder hoort al dat lawaai buiten. Ze hoort huilen! Ach, wat zal er nu weer aan de hand zijn? Ze moet toch maar even gaan kijken. Ze gaat naar beneden en loopt naar de keukendeur. Ze draait de sleutel om en wil naar buiten stappen . . .

Benggg, de deur komt precies tegen de melkemmer. Die valt om en alles stroomt over de stoep.

„Ook dat nog,“ moppert moeder. „Waarom zet die melkboer die emmer ook voor de deur?“

Ze raapt de emmer gauw op. Och, er zit nog maar een heel klein beetje in. En waar zitten de jongens nu . . . ? Hoort ze praten, daar opzij van het huis? Moeder loopt er naar toe en wat ziet ze . . . ?

Een jongetje, dat half uit het w.c.-raampje spartelt. Een ander huilend jongetje naast de kar en oma met allemaal pretlichtjes in haar ogen.

En al is moeder een klein beetje ziek, ze moet toch ook lachen. Ach heden . . . heden . . . ; zit Fransje vast?

Ze denkt: dat komt natuurlijk omdat ik de deur op slot gedaan had. Hij moest zeker naar de w.c.

Oma en moeder gaan samen proberen hem los te maken, maar dat valt nog niet mee.

„Hij zit aan de pin vast. Probeer jij eens of je hem van binnen los kan krijgen,” zegt oma.

Moeder gaat het binnen proberen en ja, nu lukt het.

Er zit een groot gat in het trainingspak, dat is wel jammer.

Als oma en moeder Fransje zien, slaan ze de handen in elkaar. Het is nu zo'n vies, nat, zwart jongetje alsof hij nog nooit in bad geweest is.

Hansje is ook vuil, maar Fransje is wel het allerergste . . .

Moeder staat er met een bleek gezicht naar te kijken. O . . . , wat moet ze weer veel schoonmaken en juist nu ze helemaal niet lekker is, ze zucht er van.

Oma hoort het. „Ga jij maar gauw naar boven. Ik zal die schavuiten wel schoonmaken. Frans vertelde ons vanmorgen, dat je niet erg lekker was.”

Frans, daar bedoelt oma vader mee, die heet ook Frans.

„Ik breng je straks een lekkere kop koffie,” zegt oma.

„Nee, ik heb nergens zin in,” antwoordt moeder. „Bovendien is er haast geen melk meer. Die domme melkboer had het emmertje vlak voor de keukendeur gezet. Ik heb het omgegooid.”

Hansje en Fransje schrikken ervan. O, nu is de melkemmer weer omgevallen.

„U moet er een beetje water in doen, dat helpt . . .” zegt Hansje.

„Water in doen?” vraagt moeder verbaasd.

„Ja, dat helpt. Dat hebben wij ook gedaan. Toen was hij weer helemaal vol.”

„Hebben jullie water in de melkemmer gedaan? Hebben jullie hem soms vlak voor de keukendeur gezet?”

„Ja,” zegt Fransje nu, „anders ging die steeds omvallen, van de slang . . .”

„Van de slang?” roepen oma en moeder nu allebei.

„Ja, van de slang, die gooide hem onderstever,” zegt Hansje.

„Maar wat moesten jullie met de tuinslang? Je weet best, dat je daar niet aan mag komen! Daar komen jullie zeker zo nat van!” Hansje en Fransje kijken verlegen naar de grond. Eigenlijk wisten ze dat wel, maar ze moesten toch moeder helpen.

„We wouden u helpen met bloemetjes water geven,” zegt Hansje zacht.

„En de schuur schoonvegen hebben we ook gedaan,” zegt Fransje.

„Toen was die helemaal zwarte Piet, zei de melkboer, toen moesten we wassen . . .”

„O . . .” zegt oma, „nu, jullie zijn wel goed schoon geworden.”

„Maar wat moesten jullie met de tuinslang bij de keukendeur?” vraagt moeder.

„Voor de plantjes in de kamer.”

„De plantjes in de kamer?”

„Ja, die moesten ook water, maar de deur was dicht.”

„Gelukkig,” denkt moeder, „anders was m'n kamer ook nog nat geweest.”

„En toen wou ik door het raampje klimmen om de deur open te doen en toen was ik helemaal vast,” maakt Fransje het verhaal af. Oma staat een beetje te lachen, maar moeder kijkt wel boos, zien de jongens.

„Jullie zijn een paar domme kinderen. Jullie hebben niet zo erg goed geholpen. Alle spullen uit de schuur liggen buiten. De bloemen zijn geknakt; de melk is op; het trainingspak is kapot, en jullie zijn te vuil om aan te pakken.”

Moeder zucht weer, en de jongens schamen zich nu toch wel echt. Bij Hansje komen de tranen al te voorschijn.

„Vooruit Ina, ga jij naar boven. Ik zal zorgen dat alles in orde komt,” zegt oma.

Ina, dat is de naam van moeder. Ineke is naar moeder genoemd. Oma pakt Fransje aan haar ene hand en Hansje aan de andere.

„Ziezo jongens, we gaan eerst alle rommel buiten opruimen. Ach, ach, moeders fiets op de grond, die zullen we eerst maar oprapen.” Alles komt netjes in de schuur. Dan gaan ze naar de tuin. De slang wordt keurig opgerold en bij de kraan gelegd. Oma plukt alle geknakte bloemen af. „Die zullen we in een mooie vaas zetten om moeder weer wat op te vrolijken,” zegt ze.

Als alles buiten netjes is, stopt oma de jongens in bad en krijgen ze schone kleren aan.

„Zo, nu ben ik moe. Ik kan wel merken dat ik dat niet meer gewend ben. We gaan nu bij opa een kopje koffie drinken en wat uitrusten.”

„Gaat mamma ook mee?” vraagt Hansje.

„Nee, die zullen we maar rustig laten liggen.” Oma pakt het kapotte trainingspak.

„Dat zal ik thuis maken, dan kun je het morgen weer aan in de tuin.”

„Kijk nu eens,” lacht opa, als ze de tuin inkomen, „ik krijg koffievisite, dat is gezellig.”

Het wordt ook echt gezellig. Oma vertelt alles wat er gebeurd is aan opa.

Hansje en Fransje merken het wel, opa zit te schudden van het lachen, maar oma zegt: „Ja man, wij kunnen nu lachen, maar geloof maar dat je je handen vol hebt met dat stel, vooral als je niet goed bent.”

„Ja, ja, het zijn een paar ondeugende rakkers. Ze helpen je echt van de wal in de sloot,” lacht opa.

„Nee niet een sloot; 't water was in de tuinslang, hoor opa,” zegt de tweeling.

4

„Ei . . . , ei, ei . . . we hebben lekker vrij.”

Twee meisjes met blonde vlechtjes rennen de tuin van „de Dominosteen” in. Het zijn Ineke en Tineke, de zusjes van Hansje en Fransje. Ze lijken ook al precies op elkaar. Even groot, even blond en dikke rode wangen. Ze roepen ook even hard: „Mamma . . . ! Mamma, we hebben vrij vanmiddag.”

Moeder staat in de keuken. Ze is net opgestaan om voor het eten te zorgen.

Hansje en Fransje blijven bij oma eten, maar vader en de meisjes moeten ook eten. Daarom is ze opgestaan. Eigenlijk was ze veel liever op bed blijven liggen, maar dat gaat zo moeilijk als je moeder bent. Want wie moet er dan voor alles zorgen?

„Dag Ineke, dag Tineke,” zegt ze. „Het is toch niet waar, dat jullie vanmiddag vrij hebben?”

„Echt waar, echt waar!” juichen ze allebei. „De juffrouw moet naar een vergadering.”

De kinderen vinden het heerlijk een middagje vrij, maar moeder is er niet zo blij mee. Nu zal ze vanmiddag wel niet veel rust hebben. Vader komt de keuken binnen. Hij geeft moeder een kus en vraagt: „Hoe gaat het er mee?”

Moeder geeft geen antwoord. Ze trekt alleen een lelijk gezicht, dat begrijpt vader ook wel.

„Zo grote dochters van me, wat kijken jullie vrolijk. Komt dat van het heerlijke zonnetje buiten?”

„Nee we hebben vanmiddag vrij!” roepen ze weer om het hardst.

„Vrij?” Vader kijkt moeder aan met een dikke rimpel boven z'n neus. „Vrij, menen jullie dat?”

„Ja fijn, hè vader, ze gaan vergaderingen op school,” zegt Ineke.
„Vergaderen, bedoel je zeker. Wel, jullie moeten moeder dan vanmiddag maar goed helpen.”

„Moeder helpen, maar we hebben vrij gekregen vader, dan mag je toch spelen,” zegt Tineke.

„Luister eens, grote dochters van me, moeder is niet erg lekker. Daarom gaat ze straks naar bed toe. Jullie zijn nu huishoudsters en dan moet je voor alles zorgen. Hansje en Fransje blijven vandaag bij oma, dus die kunnen hier geen rommel maken. Als jullie nu eens goed voor moeder zorgen tot ik weer thuiskom, dan kan toch wel?”

Ineke en Tineke knikken om het hardst met hun hoofden, de blonde vlechten wippen in de lucht.

„Ja vader, ik kan heel goed stofzuigen,” zegt Ineke.

„En ik ga boodschappen voor u doen, mamma,” zegt Tineke.

„Mooi zo, dat is afgesproken. Moeder, je zult een gemakkelijke middag krijgen.”

Moeder kijkt vader eens aan. Ze trekt een gezicht alsof ze het niet helemaal gelooft, maar de meisjes zullen het haar vanmiddag eens laten zien, hoor! Ze zijn immers al zeven jaar en zitten al op de grote school.

Eerst gaan ze brood eten. Als dat klaar is, gaat Ineke dadelijk de bordjes naar de keuken brengen. Tineke doet vast afwaswater in het teiltje. Eerst een heleboel koud water en dan een klein beetje warm, want ze wil zich niet branden.

Vader komt haar goedendag zeggen. Hij gaat naar zijn werk.

Hij ziet wel, dat ze heel goed haar best doet, maar hij ziet ook dat het niet erg schoon wordt.

„Kijk eens Tineke, de borden zijn niet helemaal schoon geworden. Het water is niet warm genoeg.”

„O, dat doe ik wel met de theedoek schoon. Anders brand ik me, als het water warm is.”

„Maar als de theedoek vuil is, moet moeder die gaan wassen en

dat is meer werk.”

„Nou, dan zal ik me wel branden hoor,” zegt ze een beetje boos. Ze vindt het niet leuk, dat vader het niet netjes vond.

Als vader weg is en de afwas is klaar, bekijkt ze de theedoek eens. Ja, hij is wel een beetje vuil geworden. Weet je wat, ze zal hem gelijk wassen, dan hoeft moeder dat niet meer te doen.

Ze pakt het pakje zeepoeder uit de kast. Ze zal een lekker sopje maken, dan wordt de theedoek goed schoon.

Tineke mikt alles in het teiltje. Ziezo, dat pakje is leeg, dat kan in de vuilnisemmer. Nu weer een heleboel koud water en een klein beetje warm en ze kan met de was beginnen. Het valt niet mee om alle vlekken eruit te krijgen. Pff . . . ze wordt er moe van. Het zonnetje buiten moet de rest maar doen; zij houdt ermee op. Ze neemt de kletsnatte theedoek mee naar buiten om op te hangen. De keukenmat wordt ook nat, maar wat geeft dat nu, die paar druppeltjes!

O wee, ze kan niet bij de waslijn. Wacht, ze kan de keukenkruk wel even halen.

De theedoek legt ze zolang maar even op de grond. Er komt wel wat zand aan, maar ze moet hem toch ergens neerleggen?

Als ze eindelijk op de kruk staat, heeft ze de wasknijpers vergeten. Nu moet ze weer naar binnen toe. Sjonge, sjonge, het is een heel werk om huishoudster te zijn.

Wat zal ze nu gaan doen? O ja, de boodschappen. Ze zal eerst aan moeder gaan vragen, wat ze halen moet.

„Mam, waar moet ik de boodschappen halen?”

„Ga maar even naar de supermarkt, Tineke en bij de groentenafdeling moet je een kilo geschrapte aardappels halen.”

„Ook groenten?”

„Nee ik heb wel een blik boontjes in de kelder staan. Ik zal het me vandaag niet moeilijk maken. De boodschappentas hangt in de kelder en je laat het maar op het boekje schrijven.”

Vrolijk huppelt Tineke over straat. Boodschappen doen vindt ze

wat leuk. Vooral in de supermarkt. Daar is altijd zoveel te zien. Ze neemt zo'n grote wagen om mee te rijden. Zo lijkt ze een echte mevrouw, maar dan moet je wel mooi rechtop lopen.

Jammer eigenlijk, dat moeder zo weinig boodschappen had. Nu is ze eigenlijk veel te gauw klaar.

Maar ze weet zelf ook nog wat. De zeepoeder was immers op, die kan ze ook meenemen. Ze zoekt het grootste pak uit, dan hoeft moeder daar niet zo gauw meer voor naar de winkel. Naast de pakken liggen de stukken zeep. Zou moeder die ook nodig hebben? Vast wel, als moeder boodschappen haalt, ziet ze die er ook altijd bij. Ze zal maar een paar stukken meenemen. Weet je wat, ze neemt alles mee wat ze nodig hebben, dan hoeft moeder voorlopig niet naar de winkel. Een fles azijn, een fles olie, een fles limonade, een grote pot mosterd en een emmertje slasaus. Twee zakken koekjes en twee zakken snoepjes, want die zijn altijd zo gauw op. Suiker, zout, vermicelli, pindakaas, jam en een grote ontbijtkoek, muisjes en chocoladehagelslag, de wagen wordt boordevol.

„Moeten daar de aardappels ook nog bij?” vraagt de groenteman.
„Die kan ik wel in m'n hand houden,” zegt Tineke, en ze gaat naar voren om alles in het boekje te laten schrijven bij de juffrouw.

„Moet jij zoveel boodschappen voor je moeder doen?” vraagt de juffrouw verbaasd.

„Ja juffrouw, dit hebben we allemaal nodig . . .”

De juffrouw kijkt eens naar de kleine boodschappentas en dan naar de volle wagen.

„Waar moet het allemaal in? Je tas is veel te klein.”

Tja, dat ziet Tineke nu ook, daar heeft ze niet aan gedacht.

„Weet je wat, we zullen de boodschappen thuis laten brengen. Je kunt ze daarin nooit meenemen.”

„Maar de aardappels wel, want die moeten we straks eten,” zegt Tineke.

De juffrouw vindt het knap, dat ze daaraan denkt en dan huppelt Tineke weer vrolijk de winkel uit.

Ziezo, je kan niet zeggen, dat zij moeder niet goed geholpen heeft.

5

En Ineke is in de kamer bezig. Eerst heeft ze de tafel afgeruimd en nu is ze aan het stofzuigen. Allemensen, wat ligt er een zand op de grond. Het lijkt wel een zandbak, vindt ze. Dat duurt een hele tijd hoor, voor dat allemaal opgezogen is. Ze ziet ook een paar schoenvegen op het zeil, die zal ze straks even met een nat doekje afdoen.

Weet je wat, ze zal de vloer gelijk een goede beurt geven, daar zal moeder wel blij mee zijn. Ze zegt altijd: „Dat is nog een groot werk.”

Ineke zal het vandaag voor haar doen. Eerst een emmer met water vullen. Ba, wat heeft Tineke de keukenvloer natgemaakt. Dat doet zij niet, zij zal heel voorzichtig met het water zijn.

Maar een emmer is zwaar! Ze kan er niets aan doen, dat er toch een beetje overheen komt als ze ermee loopt.

Ze brengt de emmer naar de kamer. Af en toe moet ze hem even neerzetten, zó zwaar is het. En iedere keer gaat er dan een beetje water overheen, maar dat kan ze niet helpen.

Nu de vim halen en de dweil. Wat moet ze nu eerst over de grond doen, water of vim? Eerst maar vim, anders worden haar voeten zo nat. Ze strooit het poeder overal op het zeil. Het lijkt wel of het gesneeuwd heeft in de kamer, alles is wit. Nu een flinke scheut water en dweilen. Ze heeft een rode kleur van inspanning en haar voeten zijn kletsnat. Maar schoon moet het worden. Vader heeft niet voor niets gezegd dat zij moeders huishoudsters waren.

Waar moet ze het nu mee droog krijgen? De dweil is kletsnat en uitwringen kan ze nog niet zo goed. Daar moet je sterk voor zijn, net als vader en moeder. Weet je wat, ze gaat het met de spons doen. Die kun je makkelijk uitknijpen. Waar heeft moeder die opgeborgen? Even in de keuken zoeken. Daar ziet ze hem al. Kijk eens, het zeem ligt er ook bij, dat kan ze er ook wel bij gebruiken. Ineke gaat naar de kamer toe en begint de vloer droog te maken. Sjonge, sjonge, wat wordt ze er moe van. Moeder heeft wel gelijk, dat het een groot werk is. Ze krijgt er pijn in haar rug van. Maar ze maakt het af, alleen wordt de grond op het laatste niet zo erg droog meer.

„Dat geeft niks,” denkt ze. „Het zal vanzelf wel droger worden.”

Ze gaat alle spullen opruimen, want ze is een nette huishoudster, alles op z'n eigen plaats. Ze vergeet alleen de spons en het zeem, de dweil en de emmer schoon te maken. Alles is wit van de vim. Maar ja, ze kan niet overal aan denken.

Ziezo, klaar is ze. Wat zal ze nu gaan doen?

Daar hoort ze Tineke. Zou die al klaar zijn met haar werk? Dan

kunnen ze samen gaan spelen.

„Tien! Tineke! Ben jij al klaar?”

„Ikke? Ja, zeg, moet je luisteren, ik heb alle boodschappen voor moeder gedaan, een hele wagen boordevol.”

„Waar zijn ze? Ik heb ze helemaal niet gezien.”

„O, ze zijn nog in de winkel, straks worden ze gebracht. 't Was veel te zwaar om te dragen.”

„Heb je ook snoepjes meegebracht?”

„Ja en koekjes, van allebei twee zakjes.”

„Mmm lekker, ik hoop dat ze ze maar gauw komen brengen.”

„Nou, wat zal moeder blij zijn hè? Wat heb jij gedaan?”

„Ik heb hard gewerkt . . . nou . . . ! M'n rug is er stijf van. Ik heb de hele vloer van de kamer geboend!”

„Met boenwas?”

„Nee, jò, met water en vim natuurlijk. Het is nog niet helemaal droog, dus je mag er nog niet op lopen, anders heb ik voor niets gewerkt.”

Dat zegt moeder ook altijd, leuk hè?

Ineke en Tineke gaan samen in de tuin spelen.

„Zullen we schooltje doen?” vraagt Ineke.

„Nee, dat doe ik niet als ik vrij heb. Laten we gaan ballen.”

„Nou eerst ballen en dan schooltje spelen. Ik hoef niet altijd jouw zin te doen zegt moeder.”

„Goed, maar dan met de grote bal.”

Waar is die? In de schuur kunnen ze hem nergens vinden. Zouden Hansje en Fransje hem meegenomen hebben naar oma? Of zouden ze hem weer in de tuin van de buren gegooid hebben?

Ze zien de bal nergens. Die ligt verstopt tussen de bloemen. Oma heeft hem vanmorgen ook niet gezien, anders had ze de bal wel in de schuur laten opbergen door Hansje of Fransje.

„Klim een eindje in de boom Tineke, dat kan jij best. Als je de bal bij de buren ziet liggen, gaan we hem vragen.”

Dat doet ze dadelijk. Het is ook wel leuk als je zusje zegt, dat je

iets goed kan. Ineke zelf durft het niet. Ze is altijd bang dat ze valt. Tineke niet. Wel nee, er is niets aan. Je moet je alleen goed vasthouden.

Ze klimt erin, zo hoog, tot ze dicht boven Inekes hoofd is.

„Zie je al wat?” roept die naar boven.

Nee, ze ziet niets, tenminste geen bal, of ligt hij daar soms achter die struiken? Ze buigt zich verder naar voren. O wee . . . net iets te ver. Ze kan zich niet meer vasthouden en bons . . . ! daar valt ze naar beneden.

„Au!” Ze moet op haar lippen bijten om niet te huilen, maar dat wil ze niet, nu Ineke het zien kan.

„Helmaal niet erg. Niks geen pijn,” houdt ze zich groot.

Haar zusje staat met een verschrikt gezicht te kijken. Brr, wat eng. Zij klimt niet in bomen, dat weet ze wel.

„Je been bloedt,” zegt ze tegen Tineke.

Die ziet het ook. Uit haar ene knie komt bloed en haar handen zijn geschaafd.

„Kom mee naar moeder. Er moet een pleister op.”

Tineke heeft er niet veel zin in, maar ze zal het maar doen, want het doet toch wel een beetje pijn.

Samen gaan ze naar binnen. Ineke heeft haar arm om Tineke heen geslagen, ze heeft medelijden met haar zusje.

„Mam . . . ! mamma . . . ! Tineke is gevallen, ze bloedt . . .”

„Kom maar boven,” zegt moeder, „maar zorg dat het niet overal aankomt.”

„Kind, wat zie je eruit,” bromt ze, als ze bij haar zijn. „Hoe is het gekomen?”

„De bal is weg, mamma, en toen is Tineke in de boom geklommen om te kijken of de jongens hem bij de burens gegoooid hadden en toen viel ze.”

„Je moet niet in bomen klimmen, Tineke. Ben jij nu een meisje?” Ze zegt maar niets. Het is zo vreselijk leuk in de boom zitten, maar eruit vallen is niet zo leuk.

Moeder maakt de wond met jodium schoon. Ba, wat prikt dat.
Beneden gaat de telefoon.

„Toe Ineke, pak jij eens even aan, maar beleefd zijn,” zegt moeder.

Ze denkt: misschien hoef ik niet naar beneden.

Maar de mevrouw voor de telefoon vraagt naar moeder, dus het helpt niet veel.

Moeder blijft lang weg en als ze terugkomt, staat haar gezicht een beetje boos.

„Heb jij gezegd, dat die hele wagen vol boodschappen naar ons toe moest,” vraagt ze aan Tineke.

Die is gelijk haar zere been vergeten. „Ja mam, fijn hè, ik heb alle boodschappen voor u gedaan omdat u een beetje ziek bent.”

„Maar lieve kind, ik had helemaal niets nodig.”

Niets nodig? Hoe kan moeder dat zeggen.

„U doet het zelf ook altijd, waarom doet u het dan?”

„Ik koop alleen wat opgegaan is, maar verder niets. Je moet alles betalen. Als ik iedere keer zoveel mee zou nemen, zouden we gauw arm zijn.”

Tineke is er stil van. Moeder is helemaal niet blij met haar verrassing. Nu springen de tranen echt in haar ogen.

„Ach lieve schat, huil maar niet. Jij hebt heus je best gedaan. Kom, ik ga met jullie mee naar beneden, dan krijgen jullie een glaasje limonade van me.”

Ze gaan samen de trap af, maar als moeder de kamer inkomt . . .

„Lieve help, wat is hier gebeurd?”

De vloer van de kamer is helemaal wit, Ineke heeft de vim er niet goed afgehaald.

Ze ziet het zelf ook en ze begint dadelijk te snikken.

„Ik . . . ik . . . ik heb geholpen” . . . snik . . . „de vloer schoonmaken” . . . snik . . . snik.

Moeder moet er even voor gaan zitten. Eigenlijk kan ze niet goed boos zijn op haar huishoudsters. Ze hebben het goed bedoeld, maar o hoe moet ze alles weer goed krijgen nu ze zich zo akelig voelt?

„Jullie krijgen limonade en ga dan naar buiten. Ik zal het zelf wel schoonmaken.”

„Moeten we niet helpen?” vragen de huishoudsters.

„Helpen? Nee hoor, jullie helpen me van de wal in de sloot.”

Daar begrijpt de tweeling niet veel van. Vindt moeder zo'n klein beetje water op de vloer al een sloot?

6

Nu is het avond. Ineke en Tineke, Hansje en Fransje liggen op bed. Beneden in de kamer zitten vader en moeder samen te praten. Moeder vertelt aan vader wat er die dag allemaal gebeurd is. „Weet je,” zegt ze, „de kinderen zijn wel lief. Ze willen helpen, maar daar krijg ik nog veel meer werk van.”

„Ze helpen je dus van de wal in de sloot,” lacht vader.

„Zeg dat wel,” zucht moeder. „Ik kan soms wel huilen.”

„Kom, kom vrouw. Nu niet zo somber. Als je straks wat beter bent, kan je er weer om lachen.”

„Maar nu niet,” zucht moeder.

Vader denkt eens een poosje na en dan zegt hij: „Ik weet het goed gemaakt. Ik ga vanavond naar de juffrouw van de kleuterschool toe om te vragen of Hansje en Fransje op school mogen komen, dat zal je al veel werk schelen.”

Moeder kijkt hem aan en knikt. „Ik had ze eigenlijk nog graag een poosje thuis gehouden van de zomer, maar nu is het toch beter dat ze naar school gaan.”

„Zo is het, vrouw. Jij kunt wat meer rusten en de jongens zullen het best leuk vinden.”

„Misschien zal Hansje wel gaan huilen,” zegt moeder.

„Dat kan best, maar dat gaat wel weer over.”

Moeder kijkt helemaal niet vrolijk, maar vader zegt: „Kom vrouw nu moet je niet zo somber kijken en zo zuchten. Jij weet toch ook dat de Here voor ons zorgt. Ik ga nu eerst naar de juffrouw toe. Misschien kunnen ze morgen al naar school.”

Vader trekt z'n jas aan en gaat de deur uit. Een uurtje later komt hij terug.

„Het is in orde,” vertelt hij. „Ze vond het leuk om weer een tweeling uit „de Dominosteen” te krijgen. Het was nog dezelfde juffrouw waar Ineke en Tineke bij in de klas gezeten hebben.”

„Maar de jongens zijn drukker dan de meisjes, dat weet ze nog niet,” antwoordt moeder.

„Dat heb ik al gezegd. Ik heb haar verteld, wat hier vandaag allemaal gebeurd is en ze moest er hard om lachen.”

„O,” zegt moeder, „nu we zullen wel zien hoe het gaat.”

„Wel ja, morgen kunnen ze gelijk komen. Ik ben ook benieuwd hoe de jongens het vinden.”

„Welles . . .”

„Nietes . . .”

„Welles, hè pappa, Hansje en Fransje gaan straks naar de kleuterschool.”

„Maar Ineke,” zegt moeder, „hadden pappa en mamma dat niet zelf kunnen vertellen?”

„Pappa heeft niet gezegd, dat ik niks zeggen mocht.”

Boos kijkt Ineke haar moeder aan. Ba, ze dacht dat Hansje en Fransje het heel leuk zouden vinden om naar school te gaan, maar ze geloven haar niet eens.

„Nietes, hè mamma?” zegt Hansje.

„Ik ga niet,” zegt Fransje.

Vader neemt allebei de jongens op zijn knieën.

„Zijn jullie grote jongens van mij?”

Ze knikken.

„Ik ben al honderd groot,” zegt Hansje.

„Ik duizend,” zegt Fransje.

„Wel, dan moeten honderd en duizend eens goed naar me luisteren. Op de kleuterschool gaat de juffrouw elke dag vertellen aan de kinderen.”

„Uit de kinderbijbel, pappa?”

„Uit de bijbel, maar ook andere ver. 31 Ze leren er versjes zingen.”

„Kan ik al,” zegt Hansje.

„Er is heel veel speelgoed, waar alle kinderen mee spelen mogen.”

„Ik heb een step,” zegt Fransje, „en Hansje heeft een kruiwagen.”

„Daar in de tuin hebben ze een prachtige grote zandbak.”

„Wij ook,” roepen de jongens allebei.

„En binnen in de klas is een watertafel, daar kun je bootjes in laten varen.”

De tweeling zegt niets. Dát hebben zij niet en dat is toch wel erg leuk.

„Er is verf . . . daar mogen de kinderen mee verven.”

Dat is wel erg mooi. Als pappa aan 't verven is, mogen zij nergens aankomen.

„Gaat mamma ook naar school?” vraagt Hansje.

„Nee, die blijft thuis. Als jullie dan uit school komen, heeft ze het eten al voor ons klaargemaakt. Ze gaat toch ook niet met mij mee naar kantoor? Wie moet er dan voor alles zorgen?”

„Ik ga mamma helpen,” zegt Hansje.

„Ik ook,” zegt Fransje.

„Dat had je gedacht,” lacht vader. „Jullie gaan eerst op school een mooi schilderij voor me verven. Ik moet weten wie het mooist verven kan.”

„Eén keertje,” zegt Fransje.

Hansje houdt z'n mond stijf dicht. Hij wil niet naar school.

Maar ze gaan toch. Vader brengt ze in de auto, allebei naar school. Hansje huilt zo hard hij kan en Fransje heeft ook al een paar tranen in z'n ogen.

„Alstublieft juffrouw, hier zijn Hansje en Fransje. Ze maken wel een beetje muziek.”

„Het geeft niet,” zegt de juffrouw, „dat doen wel meer kinderen als ze voor het eerst komen, maar het is zo over, want het is hier fijn.”

Ze zet de jongens op kleine stoeltjes. Eerst willen ze niet blijven zitten. Ze willen pappa achterna, maar als ze zien dat de auto wegrijdt, gaan ze zitten, met de armen om elkaar heen.

„Pappa komt jullie zo weer halen,” troost de juffrouw. „Strakjes gaan alle mensen eten en dan moet je naar huis. Ik heb hier geen eten. Je kunt hier allcen maar spelen.”

Er komen steeds meer kinderen binnen. De klas wordt helemaal vol. Ze kijken naar de huilende jongetjes.

„O juf, het zijn dezelfde,” roept een meisje.

De juffrouw lacht. „Ja, het is een tweeling. Ze lijken precies op elkaar, maar de ene heet Hansje en de andere Fransje. Ik weet niet wie Hansje is en wie Fransje. Zal ik eens raden?”

„Jaaaa . . . !” roepen de kinderen hard.

„Wel,” de juffrouw wijst naar Hansje en zegt: „Dit is Fransje.”

„Nietes” zegt de echte Fransje.

„O . . . o . . . , nu heb ik misgeraden, kinderen. Ik zal proberen het goed te onthouden dat jij Fransje bent, maar het is wel moeilijk. Jullie lijken zoveel op elkaar.”

„Ze hebben rood haar,” zegt een jongen. „Niet mooi, vind ik.”

„Ik vind het wel mooi,” zegt de juffrouw. „Bijna alle kinderen hebben blond haar of bruin, dit is weer eens wat anders.”

Hansje en Fransje zitten stil te luisteren. Ze huilen niet meer; alleen Hansje snikt af en toe nog een beetje. Ze vinden de juffrouw toch wel aardig.

Ze gaat vooraan staan en doet haar handen samen. „We zullen eerst bidden, kinderen en dan ga ik jullie een mooi verhaal vertellen uit de bijbel.”

Alle kinderen doen de handen samen. Hansje en Fransje niet. Ze vinden alles nog zo vreemd. Als de juffrouw gebeden heeft, mogen ze allemaal met hun stoeltje vlak bij haar komen zitten, dat staat wel gezellig.

„Vanmorgen ga ik jullie een verhaal vertellen, dat de Here Jezus ook aan de mensen vertelt heeft. Luisteren jullie maar goed. Mor-

gen vraag ik of jullie het nog weten.”
Dan gaat de juffrouw beginnen.

7

„Eens ging er een man op reis. Hij moest van de stad Jeruzalem naar de stad Jericho. Het was een gevaarlijke reis, want de weg was heel stil. Huizen stonden er niet en je liep er meestal helemaal alleen. Maar soms waren er rovers die de mensen kwaad wilden doen.

Die man ging toch helemaal alleen op reis. Hij moest langs heuvels en langs struiken. Plotseling sprongen er wilde mannen voor hem op de weg. Ze grepen hem beet en pakten al z'n geld af. Maar het werd nog veel erger. Ze scheurden z'n kleren, schopten en sloegen hem, waar ze hem maar raken konden. Overal ging hij bloeden. Het was zo erg, dat hij bijna doodging. Toen gingen ze weg en lieten hem alleen aan de kant van de weg liggen.

O, zal hij nu hier sterven? Hij heeft overal pijn en hij bloedt zo. En het is immers een stille weg. Als er niemand langs komt om te helpen, zal hij zeker doodgaan.

Maar hoor eens, daar komen voetstappen. Zou het een van de rovers zijn, die terugkomt? Heel voorzichtig beurt de gewonde man z'n hoofd op. Als hij ziet wie er aankomt, wordt hij blij, héél blij. Want weten jullie wie het is die daar aankomt? Het is een priester. Dat is een knecht van God. O, die zal hem zeker helpen, die houdt immers zoveel van de Here, hij zal zeker doen wat de Here wil.

De priester ziet de arme man liggen. Hij schrikt heel erg. Kijk daar nu eens liggen aan de kant van de weg. Hier zijn rovers geweest en kijk eens wat ze gedaan hebben! Stel je voor, dat die

rovers terugkomen. Dat ze hem ook grijpen en bijna doodslaan. Verschrikkelijk! Hij moet maar gauw verdergaan, vlug doorlopen, voor het te laat is.

Vlug gaat hij naar de overkant van de weg. Hij doet net of hij die arme man niet ziet; hij wil hier zo gauw mogelijk vandaan, vlug! Hij denkt niet aan de gewonde man; hij denkt alleen aan zichzelf. Wat is dat verdrietig, nu zal er wel niemand meer langs komen, nu zal hij hier wel alleen moeten sterven.

Stil eens, er komen weer voetstappen. Wie zal het nu zijn?

En als hij ziet wie het is, wordt hij alweer blij. Want het is een leviet, die er aankomt. Dat is ook een knecht van de Here God. Hij werkt altijd in de tempel. De tempel, zo heette het huis van de Here vroeger. Die leviet zal hem zeker helpen. Hij hoort immers elke dag van de Here God vertellen in de tempel. Als je zo dicht bij God woont, dan zal je toch ook wel gehoorzaam zijn en doen wat Hij wil.

Maar de leviet is bang. Verschrikkelijk, wat is er gebeurd. Het is gevaarlijk hier, hij moet gauw doorlopen. Hij doet ook net of hij de arme man niet ziet. Hij gaat aan de overkant van de weg lopen en kijkt de andere kant op.

Nu ligt de arme man weer alleen. Wat is alles nu verdrietig. Want als de priester en de leviet niet eens helpen, wie zal het dan nog doen? Z'n wonden doen zo'n pijn. Er is allemaal zand ingewaaid en hij heeft ook zo'n dorst. Als hij maar wat te drinken had, maar wie zal het hem geven?

Maar daar komt toch nog iemand aan. Hoor . . . ! Het zijn zulke vreemde stappen, wie is het . . . ?

Voorzichtig kijkt hij, maar dan schrikt hij verschrikkelijk.

Daar komt een Samaritaan aan op z'n ezel en de Samaritanen zijn de vijanden. O, als die hem ziet, zal hij hem uitlachen of misschien komt hij hem nog wel erger slaan en schoppen. Hij legt z'n hoofd maar gauw neer, misschien, misschien ziet hij niets en gaat hij zo verder.

Maar de Samaritaan ziet hem wel. Och, kijk eens die arme man, wat ziet hij eruit. Z'n kleren gescheurd en alles onder het bloed, dat moeten gemene rovers gedaan hebben. Wat zal die man een pijn hebben.

Hij heeft medelijden met de gewonde man. Hij stapt van z'n ezel af. Hij gaat hem niet uitlachen, of slaan en schoppen. Nee, hij gaat hem helpen. Met een beetje olie maakt hij voorzichtig de wonden schoon, zodat de pijn een beetje overgaat en hij geeft hem wat te drinken.

De Samaritaan denkt niet aan de rovers, die wel eens terug kunnen komen. Hij vindt het niet te gevaarlijk om te helpen. Hij denkt alleen maar aan de arme man en niet aan zichzelf. Kijk eens, voorzichtig helpt hij hem op zijn eigen ezel. Zelf gaat hij lopen. Ze gaan naar een herberg toe, dat is een huis waar je kunt eten en slapen als je geld geeft. De Samaritaan geeft geld aan de herbergier. De herbergier is de baas van de herberg. „Hier,” zegt hij, „hier is geld, zorg heel goed voor de man tot hij beter is. Als het nog meer geld kost, zal ik je meer geven als ik weer langs kom.”

De Here Jezus heeft dit verhaal aan de mensen verteld, kinderen. Toen het uit was vroeg Hij aan de mensen: „Wie heeft er nu gedaan wat God wil? De priester en de leviet, die knechten van God zijn, of de Samaritaan, die eigenlijk een vijand is?”

„Weten jullie dat wel . . . ?”

„Die ene van die ezel,” roept een jongen, die Jantje heet.

„Ja,” vertelt de juffrouw, „dat zeiden de mensen ook tegen de Here Jezus. Die man die geholpen heeft, die heeft gedaan wat God wil. En de Here Jezus zei er nog iets bij: „Doen jullie dan ook zo. Als je van de Here houdt, denk je niet het eerste aan jezelf, maar zorg goed voor een ander, ook als het gevaarlijk en moeilijk is.”

Nu is de vertelling uit. De kinderen zuchten ervan, zó mooi vonden ze het.

Ze gaan een versje zingen. Jantje mag er een uitkiezen.

„Eens brachten de moeders,” zegt hij.

Hansje en Fransje kennen het niet, maar ze vinden het wel mooi. Als het versje uit is zegt de juffrouw: „Ziezo nu mogen jullie om de beurt iets uitzoeken om mee te spelen. We zullen maar met Hansje en Fransje beginnen, want die zijn voor de eerste maal op school. Waar willen jullie mee spelen jongens?”

Hansje en Fransje kijken de klas eens rond, maar ze zeggen niets. „Willen jullie met de auto’s spelen of met de blokken? Je kunt in de bouwhoek gaan of met de winkel spelen. Er zijn ook een heleboel spelletjes om aan tafel te spelen, willen jullie dat?”

De mondjes blijven stijf dicht en ze hebben de armen weer om elkaar heengeslagen.

„Ik denk dat ze nog niet weten wat het leukste is. Ze moeten er even over nadenken,” zegt de juffrouw.

„Wel, wij gaan maar vast beginnen; die vier kinderen aan die tafel mogen het eerst.”

Langzamerhand krijgen alle kinderen een beurt. Iedereen vindt iets waar hij graag mee spelen wil.

De tweeling zit naar hen te kijken. Sjonge, sjonge, wat een mooi speelgoed is er op school.

De juffrouw komt naar hen toe. „En hebben jullie al gezien wat je graag doen wilt?”

Ze schudden met de hoofden, maar opeens zegt Fransje: „Ik wil verven.”

„Verven? Wel dat kan hoor. Kom maar eens met me mee, dan zal ik een groot nieuw vel papier op het verbord doen.”

Aan de muur hangen twee borden. Op elk ervan prikt de juf een vel papier. „Nu krijgen jullie eerst een verfschort voor, anders komt je mooie pak eronder en dat vindt mamma niet leuk.”

Van een haak aan de muur pakt ze twee oude overhemden. Ze zitten al helemaal vol verfvlekken. Hansje en Fransje krijgen ze achterstevoren aan. Ze kijken wel een beetje raar, maar de juf-

frouw zegt: „Ziezo, nu zijn jullie echte schilders en weet je wat zo leuk is, je hoeft niet eens een kwast te gebruiken, je mag hier met je vingers verven.”

„Dan worden ze vuil,” zegt Hansje.

„Dat geeft niet. Als jullie klaar zijn, mogen jullie je handen, daar bij de kraan, gaan wassen. Maar je moet niet je vingers aan je kleren afvegen, want dan worden de verfschorten nog vuiler.”

Ze krijgen een rek met vier verfpotten bij zich. Mooie kleuren dat het zijn! Rood, blauw, groen en geel.

Heel voorzichtig steekt Fransje er een vinger in.

„Juf, juf, m'n punt is eraf. Mag ik hem zelf slijpen?” vraagt een meisje.

„Ik zal met je meegaan om de punteslijper te pakken.” Ze pakt het kind bij de hand en samen gaan ze weg.

Hansje en Fransje staan nu alleen bij al die mooie verf.

8

Overal zijn de kinderen rustig aan het spelen. De juffrouw komt dan hier en dan daar kijken. Ze moet Tineke helpen om een poppejurkje aan te trekken en Fritsje z'n veters vast maken. Ze moet bij Peter en Theo komen, die samen ruzie hebben en Elsje troosten die haar ringetje niet meer kan vinden.

Af en toe kijkt ze even in de richting waar de tweeling staat te verven. Die zijn druk bezig, de bladen zijn al bijna vol met grote klodders verf. Rood, groen, blauw, geel, alles door elkaar.

Klop, klop, klop!

Er tikt een meneer op de deur en hij vraagt: „Juffrouw, kan ik u even spreken?”

Ze kijkt niet blij. Ze houdt er niet van, dat de mensen onder schooltijd komen.

„Dan moet ik voor de kinderen zorgen,” zegt ze altijd.

Maar ze gaat toch maar naar hem toe, misschien is hij gauw klaar.

Hansje en Fransje zijn ook klaar. Er is op het hele blad geen plekje meer te vinden, waar geen verf is.

„Mijn schilderij is af,” zegt Hansje.

„’t Is voor pappa,” zegt Fransje.

Wat moeten ze nu gaan doen? Handen wassen?

Zou je zomaar zelf naar de kraan mogen gaan?

De juffrouw kunnen ze het niet vragen, die staat bij de deur met een meneer te praten.

Ze kijken eens naar hun verfvingers en naar elkaar. Opeens zegt Fransje: „Rood haar is niet mooi.”

„Welles.”

„Nietes, ’t jongetje zegt: niet mooi . . .”

„En de juffrouw zegt lekker: wel mooi.”

„Niet mooi, ik ga verven,” zegt Fransje.

Hij steekt drie vingers in de gele verfpot en strijkt de verf zomaar door z’n haren.

Hansje staat toe te kijken. Het is wel erg mooie verf. Zal hij het ook doen? Maar hij neemt groene verf. Die kleur vindt hij het mooiste.

„Deze is veel mooier,” zegt hij, en hij begint z’n haar groen te maken.

„Die neem ik niet; ik neem deze,” zegt Fransje en hij begint ook nog met de blauwe verf.

Tineke ziet, wat ze aan het doen zijn, ze gaat gauw Elsje roepen.

„Kom eens gauw, kom eens gauw, ze gaan haren verven.”

Andere kinderen horen het ook; er komen er nog veel meer kijken.

„O, dat mag niet eens,” roepen ze.

„Welles, de juffrouw heeft het zelf gegeven.”

„Je mag geen haren verven,” zegt Jantje.

„Rood haar is niet mooi,” zegt Fransje.

Bij de deur hoort de juffrouw al dat lawaai. Ze kan niet goed zien, wat er aan de hand is, maar ze zegt tegen de meneer: „Ik heb nu echt geen tijd meer voor u. Komt u een andere keer maar eens terug.”

Dan loopt ze vlug naar de kinderen, die allemaal om Hansje en Fransje heen staan. Zouden ze de tweeling aan het plagen zijn? Ze hoort wel dat ze het over rood haar hebben. Maar als ze bij hen komt, wat ziet ze? Midden tussen de kinderen staat Hansje met grote vegen groene verf op z'n hoofd. Vlakbij hem staat Fransje, z'n hoofd vol met gele en blauwe verf.

„O jongens, jongens,” roept ze verschrikt. „Wat hebben jullie nu gedaan?”

„Rood haar is niet mooi,” zegt Fransje.

„Nee,” zegt Hansje.

De juffrouw moet lachen, of ze wil of niet. Het is ook zo'n raar gezicht, die beide jongens met die verfhoofden.

En als de juffrouw lacht, beginnen alle kinderen te lachen. Ze rollen over elkaar heen van plezier.

Maar Hansje en Fransje worden boos. Fransje stampet met z'n voet op de grond en roept hard: „Ik ga naar mamma toe! Mamma!” De tranen biggelen over hun wangen.

Och, de juffrouw krijgt dadelijk medelijden. Alle kinderen moeten weer met hun eigen speelgoed gaan spelen en ze neemt de tweeling aan de hand.

„Kom jongens, we zullen bij de kraan jullie hoofden eens gaan wassen. Het is maar goed dat deze verf er zo gemakkelijk afgaat.”

„Ik wil niet,” zegt Fransje en hij rukt zich dadelijk weer los.

„Ik wil niet,” zegt Hansje.

„Maar jongens, als jullie zo naar huis gaan, dan weten pappa en mamma niet wie er aan komen. Ze kunnen niet meer zien, dat jullie Hansje en Fransje zijn.

Weet je wat, ik zal de spiegel eens pakken, dan mogen jullie het zelf eens zien.

Zie je nu wel, dat straks je moeder niet meer weet wie jullie zijn?" Hansje en Fransje kijken in de spiegel. Zou moeder het echt niet meer weten?

Hansje kijkt eens naar Fransje. Hij vindt zijn haar niet mooi.

„Jij bent vies,” zegt hij tegen z'n broertje. „Jij moet wassen.”

„Jij bent zelf vieze kleur,” zegt Fransje.

De juffrouw lacht. „Ik ga jullie allebei keurig schoonmaken, kom maar mee.”

En dan worden hun bolletjes keurig gewassen. Hun wangen glim-

men ervan en op de haren is geen spikkeltje verf meer te zien.

„Zo, nu nog een keurige scheiding in jullie haar en het is weer netjes.”

Niemand in de hele klas is nu zo mooi schoon als jullie.

„En nu ga ik naar huis,” zegt Fransje.

„Maar jongen, je hebt nog niet eens in de Indianentent gespeeld. Heb je wel gezien dat we echte Indianenhoeden hebben?”

De juffrouw neemt de jongens mee naar een hoek van de klas en daar zien ze zoveel mooie dingen in de Indianentent dat ze dadelijk vergeten dat ze naar huis wilden.

Het wordt een mooi wild spelletje. Nog veel meer kinderen komen er meespelen. Eigenlijk zijn ze wel een beetje te druk, maar de juffrouw laat het maar voor een keer.

Ze gaan ook in de kring spelen. Hansje en Fransje beginnen het steeds leuker te vinden op school.

Dan wordt het twaalf uur. Alle kinderen gaan naar huis toe. Bij de deur staan een heleboel moeders om hen af te halen.

De vader van de tweeling is er ook bij. De jongens rennen naar hem toe en hangen gelijk aan z'n benen: „Pap, pappa, mogen we vast in de auto.”

„Vooruit maar,” zegt vader. Hijzelf wil even aan de juffrouw vragen hoe het vanmorgen gegaan is.

Ze begint al te lachen als ze hem ziet aankomen. „Nou, nou, ik heb er wel een mooi stelletje bij gekregen.”

„Wat is er gebeurd met ze?” vraagt vader.

„O ze wilden graag verven en in een onbewaakt ogenblik, toen ik even met een ander stond te praten, zijn ze hun haren gaan verven.”

„Hun haren gaan verven?”

„Ja, de ene groen en de andere geel met blauw. Je wist gewoon niet wat je zag. Het is maar goed, dat deze verf er zo gemakkelijk afgaat anders was ik nog niet klaar geweest.”

„Maar . . . maar hoe kwamen ze daarbij? Haren verven! Heb je

ooit zoiets gehoord?" zegt vader.

Ja, daar durft de juffrouw geen antwoord op te geven. Ze wil niet zeggen dat ze rood haar niet mooi vinden, want vader zelf heeft ook rood haar.

„Vraagt u dat maar aan de jongens," zegt ze, „die kunnen het u wel vertellen."

„Het spijt me, dat ze u gelijk al zoveel werk bezorgd hebben."

„O, dat geeft niet. Ik ben hier voor de kinderen en ik heb er zo om moeten lachen. Het was zo'n dwaas gezicht. Eerst wilden ze zich niet eens laten wassen."

Vader gaat weg en in de auto vraagt hij dadelijk aan de jongens: „Waarom hebben jullie je haren onder de verf gesmeerd?"

„Haren onder de verf gesmeerd?" O, dát waren de jongens al lang weer vergeten.

„Nu krijg ik nog antwoord?" vraagt vader boos.

„Rood haar is niet mooi," zegt Fransje.

„Nee," zegt Hansje.

Vader kan er niets aan doen, maar hij schiet in de lach en is al z'n boosheid vergeten.

„Maar jongens, hoe komen jullie erbij? Kijk eens naar mijn haren, die zijn toch ook rood en ik heb ze toch ook niet geverfd?"

Hansje en Fransje kijken naar vaders hoofd. Ja, dat is waar, vaders haar is net zo rood als dat van hen en vader vinden ze lief, vaders haar is wel mooi.

„Rood haar is wel mooi," zegt Hansje.

„Ja," zegt Fransje.

„Natuurlijk jongens en ik ben juist zo blij, dat jullie hetzelfde haar hebben als ik, maar dan moeten jullie het niet gaan verven, want dan heb ik weer alleen rood haar en alleen is maar verdrietig."

„Ja, ik ga niet haren verven," zegt Hansje.

„Ik ook niet," praat Fransje hem na.

„Gelukkig," zucht vader.

9

Het is één hele poos later. Nu is het winter. De bladeren zijn van de bomen gevallen en je ziet nergens meer bloemen buiten. Een koude wind waait om de huizen en het regent bijna de hele dag. Het lijkt wel of de hele wereld huilt omdat het zo koud is. Maar in het huis „de Dominosteen” huilen ze niet. Daar kijken ze juist blij. De grote mensen, maar ook de kinderen.

Weten jullie waarom?

Er is weer een tweeling geboren in „de Dominosteen”.

Het zijn niet twee meisjes. Ook niet twee jongens. Nee, de ene is een meisje en de andere één jongetje. Het meisje heet Eefje en ze heeft rood haar. Het jongetje heet Evert en hij heeft blond haar. Grappig hè?

Vandaag is het zondag en deze middag worden de kinderen gedoopt. Opa en oma, vader en moeder, Ineke en Tineke, Hansje en Fransje, ze gaan allemaal mee naar de kerk.

„Jullie moeten nu goed stilzitten en niet vergeten, dat je niet praten mag in de kerk, Hansje en Fransje,” zegt moeder.

Ze gaan wel meer mee naar de kerk, maar stilzitten vinden ze nog erg moeilijk, vooral Fransje, en hardop praten doen ze ook wel eens een keertje.

„Ja, jullie zijn nu niet meer de kleinsten, jullie moeten het de baby’s goed voordoen,” zegt vader.

Dat is waar, Hansje en Fransje steken er gewoon hun buik van naar voren, zo groot vinden ze zichzelf al.

„Mamma, waarom doet u ze allebei zo’n lange witte jurk aan? Evert is toch geen meisje,” zegt Tineke.

„Dat is zo,” glimlacht moeder, „maar we zijn zo blij dat ze van-

middag gedoopt worden, daarom kleeid ik ze zo mooi aan. Eigenlijk is het een beetje feest.”

„O,” zegt Tineke, maar ze vindt het toch een beetje raar: een jongen met een jurk aan.

„Je kan hem toch niet een heel lange broek aantrekken, dat is raar,” vindt Ineke.

Trinnnggggg . . . gaat de bel en vergeten zijn ze de doopjurken.

Alle kinderen hollen naar het raam om te kijken wie er is.

Het zijn opa en oma, die zullen de kinderen de kerk in dragen.

„Oma, ga je ook mee, vanmiddag gaat de dominee de baby's doden,” roept Fransje.

„Jongen toch, wat zeg je me daar nu,” schrikt oma.

„Ha,ha,” lachen Ineke en Tineke. „Hij bedoelt dopen, oma.”

Maar vader roept de kinderen bij zich en vraagt: „Wie kan me eigenlijk vertellen wat dopen is?”

„Dan krijg je water op je hoofd en dan zegt de dominee dat de Here voor je zorgen zal,” zegt Ineke.

„Nu, jij weet het al heel aardig, want Fransje, je weet toch wel van wie wij de baby's gekregen hebben?”

Dat kan hij best vertellen: „Van de Here God.”

„Ja, en nu zegt de Here vanmiddag tegen ons allemaal: „Het mogen mijn kinderen zijn. Ik wil altijd voor ze zorgen. Ik wil alle stoute dingen vergeven en ze later bij Mij in de hemel brengen.”

Dát moet de dominee vanmiddag ons zeggen van de Here. Dan neemt hij een beetje water en doet dat op de hoofden van de baby's, net alsof hij de stoute dingen afwast. „Dopen”, heet dat Fransje, goed onthouden, hè?”

Het wordt tijd om weg te gaan. Ze krijgen allemaal geld in hun portemonnaie en moeder zegt nog: „Laat het niet vallen, hoor!” Nou daar zullen ze wel voor zorgen. Hansje denkt: ik houd het maar goed vast in m'n hand, want als het uit m'n zak rolt.

Vader en moeder met de kleine Eefje stappen in de eerste auto, daar kunnen Hansje en Fransje ook nog bij. Ineke en Tineke gaan

bij opa in de auto en oma houdt de kleine Evert vast. Fransje zit gewoon te dansen van plezier, zo fijn vindt hij het.

„Jongen zit nu toch stil. Kijk nu eens, m'n hoed staat scheef,” moppert moeder.

„Hansje zet jij hem eens voorzichtig recht. Ik kan het niet doen met Eefje in m'n armen.”

Hansje legt z'n portemonnaie op de grond en zet de hoed weer keurig recht.

„Dank je wel, en nu een beetje rustig zijn, Frans, anders is het straks weer zo.”

Ze zijn er al. Ze stappen allemaal uit en lopen de kerk binnen.

Voorin heeft de koster een hele rij stoelen voor hen klaar gezet.

Ze zitten nog maar net of daar komt de dominee al binnen.

Ineke en Tineke zitten keurig stil. Zij zijn ook al zo groot, maar Hansje en Fransje doen ook goed hun best, hoor.

Opeens kijkt Hansje naar z'n handen. Waar is z'n portemonnaie gebleven? Net had hij hem toch nog. Heeft hij hem in z'n zak gedaan?

Hij begint dadelijk te zoeken, maar hij kan hem nergens vinden. Hoe kan dat nu?

Ineke ziet hem zoeken en vraagt zachtjes: „Wat is er? Heb je geen zakdoek?”

„Nee,” fluistert hij met een bang gezicht, „m'n portemonnaie is weg.”

Daar schrikt ze van. Hoe moet dat nu, strakjes? Wacht, ze zal het aan opa zeggen, die naast haar zit.

„Opa, opa, luister eens . . .”

„Wat is er?” vraagt hij zachtjes.

„Opa, Hansje heeft het zakgeld van de dominee verloren.”

Waarom doet opa nu opeens zo raar? Hij moet plotseling hoesten en het lijkt wel of hij een beetje lacht.

Eindelijk zegt hij fluisterend: „Ik zal Hansje straks wel geld geven.”

Even later moeten vader en moeder opstaan. Ze beloven dat ze de kinderen veel van de Here zullen leren en dan nemen ze allebei een baby in de armen en lopen naar de dominee.

Het gaat precies zoals vader gezegd heeft. De dominee zegt iets van de Here en hij doet wat water op de hoofdjes van de kinderen. Fransje zit met grote ogen toe te kijken. De kleine Evert merkt er niets van. Hij slaapt gewoon door, maar Eefje begint te huilen. Je kan het niet zo goed horen, want het orgel is gaan spelen, maar Fransje ziet het aan haar mondje.

Ze vindt het natuurlijk niet leuk, water op haar hoofd, denkt hij

en als het orgel ophoudt met spelen zegt hij hardop tegen de dominee: „U moet ook afdrogen!”

„Stil toch,” zegt moeder verschrikt, maar opa krijgt alweer een hoestbui en zelfs de dominee moet een beetje lachen.

Toch doen de jongens goed hun best om stil te zitten. De kleine Eefje moet de kerk uit, want ze blijft maar doorhuilen, maar zij niet. Welnee, ze zijn al echt groot.

„Je kunt trots zijn op je kinderen,” zegt opa tegen vader als ze weer naar huis gaan. „Ze hebben goed hun best gedaan.”

In de auto vindt Hansje z'n portemonnaie terug. Hij ligt nog op de vloer waar hij hem neergelegd heeft, toen hij moeders hoed recht moest zetten.

„Kijk eens, ik heb hem,” zegt hij tegen Ineke als ze in de kamer zijn.

„O,” lacht opa, „het zakgeld van de dominee. Zeg meisje, weet jij nog niet waar dat geld voor is?”

„Voor de arme mensen,” zegt Tineke vlug.

„Dat klopt beter ja, maar ik vind jullie toch allemaal wel erg flink en jullie krijgen van mij een doosje met lekkere rozijnen omdat ik trots op m'n kleinkinderen ben.”

„Hoera!” roepen de vier kinderen en de baby's doen ook mee, want ze huilen nu allebei.

Ze hebben honger, maar rozijnen lusten ze niet.

10

Klop klop, klop, kloppe klop.

Vader staat boven op een ladder en timmert er lustig op los.

Hij maakt de grote dominosteen weer op het huis, want die is eraf geweest. Hij is helemaal opnieuw geverfd en hij is ook een beetje veranderd. Nu staan er drie stippen aan de ene kant, een streep in het midden en drie stippen aan de andere kant. Want er wonen nu zes kinderen in het huis „de Dominosteen”. Drie jongens en drie meisjes. Daarom moest vader het veranderen.

Vandaag is het zaterdag, nu kon hij het mooi doen.

De melkboer komt de tuin in en ziet wat vader doet.

„Zo,” lacht hij, „ik heb een goede klant aan u.”

„Ja,” zegt vader, „ze drinken allemaal melk.”

„Desnoods vullen we het melkemmertje verder met water,” lacht de melkboer, die dat verhaal van moeder gehoord heeft.

Vader lacht ook, hij is maar wat gelukkig met al z'n domino-steentjes.